

ten i generalforsamlingen, hvor udenrigsministeren udtalte følgende:

„Danmarks grundlæggende holdning til kolonispørgsmålet er uændret, d.v.s. fuldtud at støtte de inden for FN udfoldede bestræbelser for at føre koloniområderne og deres befolkninger frem mod uafhængighed så hurtigt, som dette er foreneligt med de pågældende folks sande interesser. Denne holdning afspejles klart i vor deltagelse i 24-magtsudvalget.

Vi hilser med glæde de resultater, som er opnået på dette område, siden vi mødtes sidste efterår. Snart skal vi byde Kenya velkommen som nyt medlem af De forenede Nationer. Vi tør håbe, at Zanzibar inden længe vil følge efter. En udvikling, som i sidste instans vil føre til Nordrhodesias og Nyasalands opnåelse af uafhængighed, er godt i gang. I det fjerne Østen er tre områder: Singapore, Nord-Borneo og Sarawak fornylig indgået i en uafhængig føderation sammen med Malaya.

Jo større fremskridt der gøres, i desto højere grad vil vi komme til at stå tilbage med sager, som frembyder større problemer, hvad enten dette skyldes særlige forhold i de pågældende områder eller den administrerende magts holdning eller begge dele. Det har åbenbart en vis tilbøjelighed hos forsamlingen og dens udvalg til skånselsløst at lade teoretiske overvejelser og principielle synspunkter gå forud for tilbørlig hensyntagen til den stedlige situation og de pågældende folks velfærd. I tilfælde, hvor der hos den administrerende magt består en åbenbar vilje til at lade udviklingen mod uafhængighed foregå hurtigst muligt og til at samarbejde fuldtud med FN, bør vi, for mig at se, i almindelighed gå langt i retning af at tage hensyn til det pågældende lands vurdering af de stedlige vanskeligheder og tøve med at presse på for at få gennemført særlige forholdsregler af tvivlsom nytte. Utilbørligt hastværk i sådanne sager vil kun bidrage til at formindske vor indflydelse på og bortlede opmærksomheden fra de sager, vi bør koncentrere os om, nemlig dem, hvor der ikke er noget tegn på samarbejdsvilje fra den administrerende magts eller regerings side. Kraftig pression fra FN's side bør forbeholdes sådanne sager, og her bør vi ikke vige tilbage for i sidste instans og om fornødent

at anvende alle de midler, som pagten stiller til vor rådighed, dersom sådanne midler viser sig egnede til tilvejebringelse af de ændringer, vi ønsker, og dersom de kan opnå tilstrækkelig støtte til at frembringe en sådan virkning.“

Hertil henviste Danmarks FN-ambassadør i et indlæg under debatten i plenarforsamlingen på 18. generalforsamling om koloniudvalgets rapport. Ambassadøren gav endvidere ved denne lejlighed tilslutning til en opretholdelse af koloniudvalget med dets hidtidige kommissorium, pegede på de særlige vanskeligheder, der opstår ved behandlingen af små territorier med en ringe befolkning, og henledte opmærksomheden på, hvilken rolle FN kan spille som stabiliserende faktor for bibeholdelse af deres politiske og økonomiske uafhængighed. Ambassadøren gav afsluttende udtryk for Danmarks støtte inden for og uden for FN til en hurtig gennemførelse af deklARATIONEN om tilståelse af uafhængighed for koloniområder og -befolkninger.

Debatten om koloniudvalgets beretning i plenarforsamlingen fik i øvrigt sit særlige præg af de forskellige landegrupperes særskilte interesser. Fra afro-asiatisk side understregede man gang på gang ønskeligheden af, at kolonimagterne skulle modtage og loyalt samarbejde med FN's besøgsmissioner.

Fra britisk side opretholdt man sit principielle standpunkt med hensyn til besøgsmissioner, men tog dog ikke afstand fra enhver form for besøgsmissioner, i hvilken forbindelse der henvises til FN's besøgsmission til Grønland i 1950 som et forbillede.

Fra sovjetisk side opholdt man sig navnlig ved de vestlige kapitalinteressers ønske om at opretholde kolonisystemet for at drage økonomisk fordel af koloniområderne.

USAs delegation beklagede, at man fra sovjetisk side søgte at inddrage den kolde krig i kolonidebatten og erklærede sig i øvrigt parat til at støtte en fortsættelse af koloniudvalgets virke.

Den 11. december 1963 kom et generelt resolutionsforslag om koloniudvalget og dets virke til afstemning i plenarforsamlingen. Forslaget blev vedtaget med 95 staters stemmer, medens 6 stater (Belgien, Frankrig, Sydafrika, Spanien, Storbritannien og USA) undlod at stemme; ingen